

διὰ τὰ νεογνά των κοιτίδα μαλθακὴν καὶ ἀσφαλῆ. Οὐδὲν ἄλλο εἶναι μεταξὺ τῶν πτηνῶν κοινότερον τούτου· δὲν δύναται τις νὰ ἰδῇ ἀδιαφόρως τὴν καρτερίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ζῶα ταῦτα μεταφέρουσιν ἀνὰ κάρφος τὰς πρὸς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς των προσδιωρισμένας ὕλας, καὶ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν διατάττουσιν αὐτάς· τὸ σχῆμα, ἡ κατασκευὴ τῶν κατοικιῶν τούτων εἶναι πάντοτε τὰ αὐτὰ διὰ τὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πτηνὰ, διαφέρουσιν ὅμως μεγάλως ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον εἶδος, καὶ ἐπὶ πάντοτε ἐντελῶς ἀρμόδιαι μὲ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ νέα οἰκογένεια εἶναι προσδιωρισμένη νὰ ζήσῃ· ὅτε μὲν αἱ κοιτίδες αὗται εἰσὶ κατεσκευασμέναι χαμαὶ καὶ μὲ τρόπον χονδροειδῆ, καὶ ἄλλοτε προσαρτῶνται ἐπὶ τῶν πλευρῶν βράχου τινὸς ἢ τοίχου, ἀλλ' ἐν γένει, κεῖνται ἐντὸς τῶν κλάδων τῶν δένδρων· αἱ πλείότεραι ἔχουν σχῆμα ἡμισφαιρικὸν καὶ ὁμοιάζουσι μὲ μικρὸν τι σρογύλον καὶ εὐρύστομον κάνιστρον, τοῦ ὁποίου αἱ παρειαὶ ἤθελον εἶσθαι κατεσκευασμέναι μὲ κάρφη χόρτων ἢ μὲ κλωνάρια εὐλαμπτα, τὸ δ' ἔσω ἐφωδιασμένον μὲ βρύα ἢ μὲ χνοῦν· ἐνίοτε μ' ὅλον τοῦτο ἡ διάταξις αὐτῶν εἶναι πολυσυνθετώτερα. Μία ἐκ τῶν πλέων περιέργων φωλεῶν εἶναι ἡ τῆς Βαϊάδος, (Baya) μικροῦ τῶν Ἰνδιῶν πτηνοῦ παραπλησίον τοῖς ἡμετέροις πυρρόουλοις (bouvreuilles)· τὸ σχῆμά της ὁμοιάζει περίπου μὲ τὸ τῆς βοτρίλλιας, καὶ κρέμαται εἰς τινα κλάδον τόσον εὐκαμπτον, ὥστε οἱ πίθηκοι, οἱ ὄρεϊς, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ σκίουροι δὲν δύνανται νὰ φθάσουν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἔτι πλέον ἀπρόσβατον τοῖς πολυαριθμοῖς ἐχθροῖς, τὸ πτηνὸν θέτει τὴν εἰσόδον πρὸς τὰ κάτω οὕτως, ὥστε οὐδ' αὐτὸ τὸ ἴδιον δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰμὴ ἱπτάμενον. Ἡ κατοικία αὕτη κατασκευάζεται μὲ μακρὰ χόρτα, καὶ ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκονται πολλὰ δωμάτια ἐξ ὧν ἓν μὲν χρησιμεύει διὰ τὸ θῆλυ πρὸς ἐπώασιν, ἓν δὲ διὰ τὸ ἄρρεν, τὸ ὁποῖον ἐνόσω ἢ σύντροφός του ἐκπληροῖ τὰ μητρικὰ αὐτῆς χρέη τὴν διακτεδάζει ἄδον. Ἐτέρα τις ἐπίσης περιέργος φωλεὰ εἶναι ἡ μικροῦ τινος τῆς Ἀνατολῆς πτηνοῦ, Σιλβίας τῆς ῥάπτριας (Sylvia sutoria), ἥτις βοηθεῖα τοῦ θαμβοαίου τὸ ὁποῖον συνάξει ἀπὸ τοῦ φυτοῦ καὶ τὸ ὁποῖον νῆθει μὲ τὸ ῥάμπρος καὶ μὲ τοῦς πόδας της, συρράπτει πρὸς ἄλληλα τὰ φύλλα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ κατοικία της περικυκλοῦται, καὶ τοιαυτοτρόπως τὴν κρύπτει ἀπὸ τὴν ὄρασιν τῶν ἐχθρῶν της.

Γνωρίζομεν δὲ προσέτι καὶ ἰχθύς οἵτινες κατασκευάζουσι χονδροειδῆ τινα φωλεὰν πρὸς κατάθεσιν τῶν ὠν των· ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν κατωτέρων ζώων τὰ ἔντομα δεικνύουν τὴν μεγαλητέραν τεχνιότητα, καὶ τὸ πλεῖστον ἐνστιγμα εἰς τὴν κατασκευὴν κατοικητηρίου διὰ τὰ τέκνα των. Ὅταν ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα τινὰ ἐκ τῶν ζώων τούτων κοινῇ ἐκτελοῦν, θέλομεν λάβει εὐκαιρίαν νὰ περιγράψωμεν τὰς φωλεὰς τῶν μελισσῶν καὶ τῶν σφηκῶν· ὡς ἐκ τούτου θέλομεν περιορισθῇ ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ἓν μόνον παράδειγμα οἰκοδομῆς τὴν ὁποίαν μονοτικὰ τινα ἔντομα ἀνεγείρουσι διὰ νὰ θέσωσι τὰ ὠά των.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων τὸ ἀξιοπεριεργότερον εἶναι ξυλοκόπος ὁ ἰσοειδῆς ἢ μελίσσα ἢ ξυλοφθόρος, παχὺ ἔντομον, μέλαν τὸ σῶμα καὶ μὲ πτέρυγας ἰσο-

δεῖς, καθυπαγόμενον εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰς ἰδίως λεγομένας μελίσσας οἰκογένειαν, καὶ συγγόν εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ ζῶον τοῦτο διασκάπτει εἰς τὸ ξύλον τῶν δενδροστοιχιῶν καὶ τῶν στύλων, τρύπας ὡσειδεῖς, αἰτίνες κατ' ἀρχὰς προβαίνουν ἐγκαρσίως, ἀκολουθῶς κάμπτονται πρὸς τὰ κάτω, καὶ κατέρχονται καθέτως εἰς μῆκος 30 ἕως 40 ὑρεκατομέτρων. Διατρυπῶν οὕτω τὸ ξύλον, ὁ ξυλοκόπος προβλέπει νὰ συνάξῃ εἰς σωρὸν τινα τ' ἀποχωριζόμενα ἐξ αὐτοῦ ζύσματα, καὶ ὅταν διασκαφῇ πλέον τὸ ὄρυγμά του μεταχειρίζεται τὴν ὕλην ταύτην διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἐν αὐτῇ διαφράγματα ἐγκάρσια, καὶ διὰ νὰ διαιρέσῃ τὸ ὅλον εἰς ἀριθμὸν τινα περιεκυλισμένων κελλίων. Τὰ κελλία ταῦτα εἶναι ὅμοια πρὸς ἄλληλα, καὶ πρὶν ἢ κλείσῃ αὐτά, τὸ ἔντομον καταθέτει ἐν ἑκάστῳ ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν ὠν του, καθὼς καὶ μικρὸν τινα σωρὸν γύσεως συναγομένης ἐκ τῶν πλητίων ἀνθέων, καὶ προσδιορισμένης εἰς διάθρεψιν τοῦ ὅτον οὕτω γεννηθησομένου σκώληκος.

Αἱ σχέσεις ὅσαι πρέπει νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ ζώων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, αἱ μεταξὺ ζώων ἁλλοῶν εἰδῶν, κανονίζονται ὑπὸ φυσικῶν ἐνστιγμάτων, καθὼς καὶ αἱ πράξεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ατόμου ἢ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ γένους. Ὅτε μὲν τὰ ὄντα ταῦτα ζῶσι μονάζοντα, χωρὶς ἐνίοτε νὰ ὑποφύωσι πλησίον των οὐδὲν ἕτερον ζῶον τοῦ εἶδους των· ὅτε δὲ προσέτι, ἐλθέομεν αὐτὰ ἐνούμενα εἰς ἀγέλας πολυαριθμούς καὶ σχηματίζοντα καὶ κοινωνίας, εἰς τὰς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη συντρέχουσιν εἰς τὴν κοινὴν ὑπεράσπισιν καὶ μεταλαμβάνουσι κοινῶς τῶν καρπῶν τῆς ἐργασίας των. Αἱ διαφοραὶ δ' αὗται δὲν εἶναι τυχαῖαι· ὅλα τὰ ἄτομα τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἔχουν ἥθι ὅμοια, καὶ εἶναι φανερόν ὅτι ὑπὸ ἐνστίγματος τινος κινεῶνται, τὰ μὲν νὰ φεύγωσιν ἄλληλα, τὰ δὲ νὰ ζῶσι κοινωνικῶς.

Αἱ ὑπὸ τῶν ζώων σχηματίζόμεναι ἐταιρίαι, εἰσὶν ὅτε μὲν πρόσκαιροι, ὅτε δὲ διαρκεῖς, καὶ διαφέρουσι προσέτι καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρά των.

Ὅσαι ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων δεικνύουν ἀληθῆς ἐνστιγμα κοινωνικότητος, εἶναι αἱ ταχεῖσι κατὰ τινα τρόπον συναθροίσεις ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας θηρευτικά τινα ζῶα, ὁποῖα οἱ λύκοι καὶ αἱ ὕαιναι, σχηματίζουσι διὰ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας πράξιν τινα ἀρπαγῆς ἢ ἐνδικήσεως. Τὰ ζῶα ταῦτα ἅτινα μένουσι μεμονωμένα ἐφ' ὅσον αἱ ἀτομικαὶ αὐτῶν δυνάμεις τοῖς ἐπιτρέπουσι νὰ προμηθεύουν τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, ἐνοῦνται εἰς στήφην καὶ θηρεύουν ἐκ συμφώνου ὁσάκις ἡ σιτοδεία γίνεταί ἐπαισθητὴ, ἢ πολυαριθμὸς τις ἀγέλη ἀναρπάζεται εἰς τὰ πλησιόχωρα· εὐθὺς ὁμως ἀφ' οὗ κατορθώσωσι τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον προέβητο, διασκορπίζονται ἢ ἐρίζουν πρὸς ἄλληλα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟ ΠΑΜΜΕΓΕΘΕΣ ΚΑΝΟΝΙΟΝ ΜΩΑΜΕΘ ΤΟΥ Β'.

Ὅπταν Μωάμεθ ὁ Β' ἐταλάνιζετο νυχθημερὸν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπο-

λιν, εἰς χύτης Οὐγγρος, ὀνόματι Ὀρμπάν, κακῶς πληρωνόμενος ὑπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Βυζαντίου, λειποτακτικῶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἤλθε νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς Μωάμεθ τὸν Β' καὶ ἐπιλαβόμενος εὐθὺς τῶν ἐργασιῶν ἔχυσε κατ' ἀρχάς ὡς δοκιμὴν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὀθωμανοῦ αὐτοκράτορος, κανόνιον μεγίστης ὀλκῆς, ὅπερ τεθὲν ἐπὶ τινος πύργου παραθαλασσίου, ἐδοκιμάσθη κατὰ ἐνετικῶν πλοίου, τυχόντος νὰ διαπλῇ ἐκεῖθεν. Αἱ σφαῖραι τοῦ κανονίου ἐφθασαν τὸ πλοῖον, τὸ συνέτριψαν καὶ τὸ ἐβύβισαν. Τότε ὁ Μωάμεθ διέταξε τὴν κατασκευὴν ἄλλου κανονίου διπλασίου μεγέθους, τὸ ὁποῖον εἶναι θεβαίως τὸ μεγαλύτερον περὶ ὧν μνημονεύει ἡ ἱστορία τοῦ πυρβολικοῦ.

Τὸ κανόνιον τοῦτο ἔρριπτε σφαῖρας ἐκ λίθου ἔχουσας δώδεκα παλάμας περιφερείας (0^α 924) καὶ εἴλεγε λέγουσι δώδεκα στατήρας (καντάρια), ζύγιον πιθανῶς πολλὰ ὑπερβολικόν· ἔσυραν αὐτὸ ἐνώπιον τῆς πύλης τοῦ Σεραίου εἰς Ἀνδριανούπολιν καὶ ὁ Μωάμεθ, ἀναφέρουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ, φοβούμενος μὴ ὁ τρομερὸς κρότος τῆς ἐκπυρσοκροτήσεώς του ἤθελεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τοὺς εὐρεθησομένους τυχὸν πλησίον, τὴν χεῖρ τοῦ λόγου, εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους περὶ τῆς ὥρας καθ' ἣν τὸ κανόνιον ἐμελλε νὰ ριφθῇ. Τὴν προσδιορισθεῖσαν στιγμήν ἡ πόλις ὀλόκληρος περιεκαλύφθη ὑπὸ νέφους καπνοῦ καὶ κατόπιν ἀντήχησεν ὁ τρομερὸς βρόντος, ὅστις ἠκούσθη εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν. Ἡ σφαῖρα διατρέξασα ἐν μίλιον ἐνεπήγη ὅλην ὀργιὰν εἰς τὴν γῆν. Ὁ Μωάμεθ ἔμπλεος χαρᾶς, ἀντήμειψε μεγαλοδωρῶς τὸν Οὐγγρον, καὶ ἅμα ἐκηρύχθη ὁ πρὸς τοὺς Ἕλληνας πόλεμος, τὸ τερατῶδες τηλεβόλον μετεφέρθη ἐξ Ἀνδριανουπόλεως κατὰ τὸν θεβρουάριον τοῦ ἔτους 1453. Ἐσύρετο ὑπὸ πεντήκοντα ζευγῶν βοῶν, διακόσιοι ἄνθρωποι ἐβάδιζον ἐκατέρωθεν διὰ νὰ κρατῶσιν αὐτὸ εἰς ἰσορροπίαν, πεντήκοντα ἁμαξοποιοὶ καὶ διακόσιοι σκαπανεῖς ἐπροπορεύοντο διὰ νὰ ἐτοιμάζωσι τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς γεφύρας. Δύο μῆνες ἔδαπανήθησαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ κανονίου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως εἰς Κωνσταντινούπολιν. Φθάσαν δὲ πρὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν 6 Ἀπριλίου, τὸ κανόνιον ἐστήθη ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν παρέσχε τὰς προσδοκωμένας ὠφελείας. Αἰταιοῦντο δύο ὥραι διὰ νὰ γεμισθῇ, καὶ 70 ἄνθρωποι ἀσχολοῦντο μόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Μόνον ὀκτὼ βολὰς ἠδύνατο νὰ ῥιφῇ εἰς τὸ διάστημα τοῦ νυχθημέρου καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκσπάσῃ, ἐν δὲ τμήμα αὐτοῦ συνέτριψεν εἰς τεμάχια τὸν Ὀρμπάν.

Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπίσης εἶχον κανόνια μεγέθους ἁξιοσημειώτου, δύο μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἔρριπτον σφαῖρας βάρους 150 λιτρῶν· ἀλλ' ἐσάλευον ἐπὶ τοσοῦτον τὰ τεῖχη εἰς ἐκάστην βολήν, ὥστε ἦσαν πλέον ἐπιζήμια εἰς τοὺς πολιορκουμένους ἢ εἰς τοὺς πολιορκητάς. Ἐν τοιοῦτον παμμέγεθες τηλεβόλον ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἴσως καὶ σήμερον εἰς Ἑλλάσποντον, δυνάμενον νὰ χορηγήσῃ κατοικίαν ἄνθρωπον εἰς ἕνα ἄνθρωπον. Εἰς ῥόδον δεικνύουσιν καὶ νῦν σφαῖρας λιθίνους, ῥιφθείσας ἐν αὐτῇ, ὅπου ταν Σουλεϊμάν ὁ Α' ἐπολιόρκησεν αὐτὴν τὸ 1522 ἔτος, αἵτινες ζυγίζουσιν 150 λίτρας.

« Εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν φέρουσιν αἱ γυναῖκες τῶν κοινωνιῶν τὴν εἰμαρμένην· ἀπ' αὐτὰς ἄρα πρέπει κυρίως ν' ἀρχίζῃ ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις· τῆς τύχης μάλιστα τοῦ λαοῦ ἡ βελτίωσις καὶ τῶν ἡθῶν ἡ μεταρρύθμισις συνεχῶνται στενῶς μὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς πρώτης ἡλικίας τῶν κορασίων, εἰς τὰς γυναῖκας τῷ ὄντι μᾶλλον παρὰ τοὺς νόμους αὐτοὺς ἐδόθη ἐκ φύσεως νὰ βοηθῶσι τοῦ λογικοῦ τὴν πρόοδον. Ὅθεν διὰ νὰ κατασταθῶσιν ἄξιοι τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ἐπαγγέλματος πρέπει νέας ἐτι νὰ τὰς περιστοιχίσωμεν μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαίας φροντίδας, διδάσκοντες αὐτὰς ὅτι μέλλουσι ποτὲ ὡς μητέρες νὰ μεταδώσωσιν εἰς τὰ τρυφερά αὐτῶν τέκνα.

« Ἀρχίζοντες ἀμέσως ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος συμφέρει νὰ παραστήσωμεν ἐγκαίρως εἰς τὰ κοράσια, ὅτι ὡς ἀδυνατωτέρου ὁργανισμοῦ αἱ γυναῖκες προωρίσθησαν νὰ κατέχωσι τὸν δεύτερον βαθμὸν εἰς τὴν τάξιν τῆς κοινωνίας, ὑποτασσόμεναι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς συζύγους.

« Ἡ μήτηρ ἀνατρέφει τὰ τέκνα, διευθύνει τὴν οἰκίαν, ἐπαγρυπνεῖ τοὺς ὑπηρετάς· ἐνίοτε ἡ γνώμη αὐτῆς ἀπορραϊζει περὶ ὅλης τῆς περιουσίας, τούλάχιστον πολλάκις ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ συμβουλὰς· ἀλλὰ τὰ χρέη ταῦτα δὲν ζητοῦσιν ἄρα γε καὶ νοῦν ἀνεπτυγμένον, καὶ πολυειδεῖς γνώσεις· ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν δὲν κρέμαται ἡ εὐτυχία τῆς νεότητος, καὶ ἡ εὐσυνείδητος ἡσυχία τοῦ γήρους· καὶ ὅμως ἡ ἀνατροφή τῶν γυναικῶν ὑπάρχει γενικῶς εὐκολωτέρα· ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄρρεν μόλις φανῇ, εὐθὺς συνδέει φιλίαν μὲ συνηλικιώτας ἄλλους καὶ τρέχει εἰς τὰ παιγνίδια, ἐν ᾧ τὸ κοράσιον δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν μητέρα· αὐτὴ ἄρα ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ τι νὰ ἀποκριθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τῆς κόρης, ἐκτὸς τινῶν διὰ τὰς ὁποίας δύναται νὰ εἰπῇ ὅτι θέλει δώσει λόγον εἰς ἄλλον ἄρμοδιώτερον καιρὸν, ὅτε δηλ. αὐξήσῃ· εὐχῆς ἔργον νὰ μὴ κρύπτονται εἰς αὐτὴν πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλει μάθει ἀπὸ ἄλλους ἀφεύκτως· ἂν ἐγεννήθη ὡραία, διὰ τι νὰ ἀρνηθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, διατεινόμενοι τὸ ἐναντίον; συμφέρει ἐξ ἐναντίας νὰ πληροφορηθῇ ἐγκαίρως, ὅτι ἂν καὶ ὑπάρχῃ πλεονέκτημα ἡ ὡραιότης, μαραίνεται ὅμως ταχέως ἀπὸ θλίψεις καὶ ἄρρωστίας καὶ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ χρόνου τὴν πρόοδον· ὅτι ἡ νεότης αὐτῆς θέλει περικυκλωθῇ ἴσως ἀπὸ παγίδας, ἀλλ' οἱ παράνομοι καὶ ἀθέμιτοι σχέσεις φέρουσιν ἀνεξάλειπτον ὄνειδος καὶ παντοτετὴν δυσφημίαν, καὶ φαρμακεύουσιν ὅλας τὰς λοιπὰς τῆς ζωῆς ἡμέρας. Οἱ ἄνδρες ἀσχολοῦνται εἰς σπουδαῖα πράγματα, εἰς τὸν χρηματισμὸν, εἰς τὴν δόξαν, εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἄλλα· μόλις δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ, σπανιώτερον δὲ καὶ νὰ ἐμφωλεύσῃ εἰς αὐτοὺς ἔρος διαρκές, τοῦτο συμφέρει νὰ καταλάβωσιν ἐνωρὶς τὰ ἀθῶα ταῦτα καὶ ἀπειρόκακα πλάσματα διὰ νὰ μὴ ἐξολισθίσωσιν.

« Ἀλλ' ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς ἡδῆ ἡλικίας πρέπει νὰ φροντίζωσι μάλιστα τὴν ἐπιμέλειαν καὶ διευθέτησιν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων· ἃς βοηθῶσι τὰς μητέρας, ἃς συνεθίζωσι τὴν σιωπὴν καὶ ἃς διδάχθωσι τὴν ἐχεμυθίαν ὅσον δύναται· ἡ γλυκὴς τοῦ ἥθους ὑπάρχει ἔμφυτος εἰς τὰ κοράσια· ἀλλ' ἡ ζωηρότης τοῦ